

Fanni mindig szerette a templom ünnepélyességét, de most még sokkal szebb volt minden. Úgy érezte, mintha egy mesébe toppantak volna. A rengeteg virág csodásan illatozott, a lányok hófehér és vörös ruhájukban, fonott hajjukkal maguk is virágnak tűntek. A piros oltárterítő épp olyan volt, mint a pap bácsi stólája, aki elmesélte, hogy Jézust Keresztelő János keresztelte meg, és rögtön utána a Szentlélek leszállt Jézusra galamb formájában. Ezért lett a Szentlélek jelképe a galamb.

Nagymama lassan énekelt, pont úgy, ahogy járt. A hangja azonban frissen csegett. Az ismerős dalokat Fanni is énekelt, erről megint eszébe jutott apa és anya. A torkát csiklandozta a tömjén, de a szomorúság helyét már átvette az izgalom.





Mise után a templom előtt hófehér galambok röppentek fel egy fedeles kosárból. A nap sütött, és minden olyan szép volt. Aztán nagymama hazaindult.

– Jó cucorkázást, kislányok! Várlak benneteket én is, hogy megtudjam, milyen lesz az idej termés!

Peti elszaladt a fiúkkal, hogy felöltöztessék a török basát, Fannit pedig nagylányok vették körül. Ági néni virágszirmokkal teli kosarat és gyönyörű holmikát hozott.

– Nézd csak ezt a kendőt! Ezzel leszel pünkösdi kiskirályné. Jó lesz?

Fanni bólogatott.

– És mit csinál egy ilyen királyné? – kérdezte félénken.

A lányok lelkesen válaszoltak:

– Bemegyünk a házakhoz, éneklünk, és virágszirmokat hintünk. Ez a cucorkázás. Neked csak egy fontos dolgod lesz: nem szabad nyitott szájjal nevetned! Még akkor sem, ha megcsiklandoznak. Mosolyoghatsz, de ki ne nyisd a szádat, mert akkor nem lesz jó a termés! – csivítették, miközben rátették Fanni fejére a virágkoszorút.

A lányok hófehér kendőt tartottak a feje fölé, így vonultak végig a falun dalolva.

*„Ma vagyon, ma vagyon piros pünkösd napja,
holnap lesz, holnap lesz a második napja...”*

Az első háznál, ahova betértek, Fanni még izgult. A néni és a bácsi hallgatta a lányok zengő énekét, akik így fejezték be:



*„Elhozta az Isten piros pünkösöd napját,
Mink is meghoztuk a királykisasszonykát,
Nem anyától lettem, rózsafán termettem,
Piros pünkösöd napján, hajnalban születtem.”*

– Hadd látom a királynétokat, édes-e vagy savanyú? – kérdezte a néni, és megcsiklandozta Fanni állát. A kislány elmosolyodott, de csak olyan félénken. Jól végezte a feladatát. A háziak örültek, jó termést reméltek.

